Певне, сам д. Вергун з усього цього ніякої собі науки взяти не зможе; але той, хто не втратив ще сієї змоги, хай навчить ся на сьому однієї правди: поважають і чесного ворога, але ніхто ніколи не поважав ренеґата й перекиньчика, — навіть той, кому доводить ся користувати ся з такого добродія.

Вільхівський.

VII. Наші й чужі критики.

Неодному з наших читачів доводило ся читати „рецензиї“ таки наших рідних, домашніх критиків, дуже досадні й неприхильні, навіть на такі твори, які находять признанє у інтеліґентних людий иньших цивілізованих народів. Остатніми часами декілька таких рецензий появило ся в „Богословскомъ Вѣстнику“, де берло критики держить такий компетентний знавець, як пр. Ю. Дзерович. Сей шановний критик має специяльне вподобанє „істребляти“ Л. Н. Вістник і Ів. Франка. Він властиво повинен би бути заприсяглим хеміком, бо всюди вітрить „отрую“, навіть у такій архиневинній річи, як „Фільотас“ старого Курция Руфа. Та особливо грімко в'оружив ся сей критик на Франків переклад Гавлічка Боровського, виданий укр.-рус. Видавничою Спілкою. Засягнувши інформациї у якогось моравського клерика наш критик поперед усего відмовив Гавлічкови титулу поета, а потім пішов у його сатирах, де бичують ся австрийські абсолютистичні та клерикальні порядки в доби найтемнійшої реакциї, вишукувати атеізм, богохульство, ворожнечу против церкви і всіх сім гріхів головних разом із гріхами против сьв. Духа. Розуміє ся, що над перекладом таких річей на нашу мову тай ще над зіставленєм Гавлічка з Шевченком критик міг вилляти лише пару крокодилових сліз і більше нічого.

Може цікаво буде сему шановному критикови прочитати, як висловлюють ся про Гавлічкову поезию і про Франків переклад чужі люди, от хоч би редактор „Slovanskeho Přehledu“, др. А. Черни, чоловік розумний, далеко не жаден радікал і також талановитий поет (А. Рокита). В одній із остатніх книжок Slov. Přehl. з. р. 1901 читаємо про се: „В останнім зошиті познайомили ми читачів „Slov. Přehledu“ з кількома взірцями поезиї Івана Франка; тепер можемо повідомити їх про знаменитий переклад Гавлічкових поетичних творів, що вийшов із під пера тогож славного поета і українського вченого. Хто прочитував уважно поезиї Франка на

Digitized by Google
Original from UNIVERSITY OF ILLINOIS AT URBANA-CHAMPAIGN
Generated on 2015-08-02 15:04 GMT / http://hdl.handle.net/2027/uiug.30112107989979
Public Domain in the United States, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google

релїґійні і суспільні мотиви, той буде вважати цїлком природною річю, що як раз він увів Гавлїчка до української лїтератури і що своїй задачі відповів досконало; перекладав тут Гавлїчка поет до значної міри конґеніяльний. Переклад свій видав по лїтах праці; займав ся Гавлїчком уже від вісїмдесятих лїт і його вірші „осолоджували йому неодну гірку хвилю в житю, додавали йому сили і відваги в неодній тяжкій пригодї“, як говорить у передмові (писаній у формі листу до проф. Масарика). Не була то легка праця перекладати Гавлїчка, бо простота його поезиї, як говорить сам Франко, є лише поверхова, а в сути річи скриває вона в собі незвичайну глубину і сьмілїсть думки і то під незвичайно субтельним та епіґраматично прецизним виразом; також иньші перешкоди мусїв поборювати перекладчик. Але всї ті перешкоди поборов дуже добре; його переклад дуже близький до ориґіналу задля ідеальної вірности і викінченя“. Дальше цитуєть ся перекладені твори.

„Отже знов дістаєть ся чеська поезия через одну книжку до славянського сьвіта, і то через книжку відповідну більше від иньших. Для нас по просту не зрозуміло, що поетичні твори Гавлїчка, такі питомо чеські, отже й славянські, не зробили ся доси майном цїлого славянського сьвіта. Маймо надію, що за книжкою Франка появлять ся й иньші славянські переклади по можности цїлої поетичної спадщини Гавлїчка“. *В.*

Generated on 2015-08-02 15:04 GMT / http://hdl.handle.net/2027/uiug.30112107989979
Public Domain in the United States, Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google
Digitized by Google
Original from
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT
URBANA-CHAMPAIGN